

București – orașul bucuriei

București înseamnă „oraș al bucuriei”. Este un nume pretențios. Nu există un oraș în care bucuria să fie permanentă. Ar fi prea frumos pa să fie și adevărat. Și chiar dacă ar fi adevărat, ar fi prea frumos ca să dureze. De fapt, presupunând că a fost odată adevărat, și București a fost cândva „orașul bucuriei” după cum arată numele, aceasta nu a durat.

În 23 august 1944, București a fost ocupat de către Armata Roșie. De atunci, orașul a devenit trist, posomorât și slut. (Toate orașele ocupate de armata inamică sunt dezolante). Astăzi, după treizeci și trei de ani de ocupație străină, București este unul din cele mai triste orașe din lume.

Locuitorii orașului se trezesc cu noaptea-n cap pentru a sta la coadă la alimentară și se consideră fericiți dacă, după două, patru sau cinci ore reușesc să cumpere un kilogram de zahăr, câteva de cartofi, o sticlă de lapte și câteva ouă. Oamenii locuiesc înghesuți în imobilele lor moderne ca iepurii în cușcă. Fiecare persoană are dreptul la un număr foarte limitat de metri pătrați de locuință. Într-o cameră sunt întotdeauna două sau trei persoane.

Cele patru sau cinci familii care locuiesc pe același palier au bucătăria și toaleta comune, folosindu-le pe rând, un număr egal de minute. Este raiul colectivității.

Bucureștenii s-au resemnat. Dar, cu fiecare an, cu fiecare lună și cu fiecare zi, ei devin tot mai posomorâți, mai triști. Este infinita tristețe a republicilor populare.

Și pe lângă tristețe mai e și frica. Toată lumea se teme. Armata Roșie a părăsit orașul atunci când regimul penitenciar a fost perfect instaurat. Ordinul de supraveghere a Republicii a fost transmis către *Aparatskis*, membrii Partidului Comunist Român. *Aparatskis* sunt și mai cruzi decât stăpânii lor sovietici.

Locuitorii Bucureștilor au cu toții un singur vis: să evadeze. Dar, ca majoritatea viselor și acesta este irealizabil.

România este o republică penitenciară, înconjurată de ziduri, sârmă ghimpată, câmpuri minate, turnuri de observație, garduri electrice. *Aparatskis* patrulează pe granițele țării ca în jurul unei închisori: zi și noapte, înarmați până-n dinți și însoțiți de câini. Marea supraveghere! Pentru ca cele douăzeci de milioane de cetățeni să nu evadeze.

Republica Democrată Germană, care avea și ea granițele închise etanș, a lăsat câți va kilometri de frontieră nefortificată la Berlin. Din cauza acestei neglijențe, țara a pierdut mai multe milioane de locuitori care au evadat în Vest prin această zonă din Berlin. Acest lucru a fost remediat prin ridicarea celebrului zid al Rușinii. Dacă nu l-ar fi construit, Republica Democrată Germană s-ar fi trezit într-o bună zi fără cetățeni, populată doar de *Aparatskis*. E un pericol ce pândește orice republică populară, dacă nu își supraveghează bine frontierele. Din acest punct de vedere România nu are de ce să se teamă, este în siguranță. Supravegherea granițelor ei este perfectă. Supravegherea milițienească este singura mare realizare a Partidului Comunist Român: evadarea este imposibilă.

Din România pot pleca legal doar cei care au bucuria de a fi evrei. Pot emigra de asemenea cei care au în Occident o rudă sau un prieten dispus să plătească Partidului Comunist Roman două mii de dolari de persoană. Puțini sunt cei care pot face asta și deci românii s-au resemnat să trăiască închiși.

Dar toți cetățeni visează, în secret, să devină păsări sau zmei pentru a-și lua zborul din orașul care, împotriva tuturor, continua să se numească București, „orașul bucuriei”.

II

Vânărea omului e permisă tot anul

Joi, 25 martie. Ora trei și jumătate după-amiaza. Strada Victoria, în centrul Bucureștilor. Circulația se oprește subit. Toate străzile din jurul palatului regal sunt închise. Acest spectacol se desfășoară zilnic. Nimeni nu se mai miră. Se știe că se vânează oameni: Nimic neobișnuit.

Vânătoarea este cea mai veche ocupație a omului. Dintotdeauna ea are legile ei, chiar și la popoarele cele mai primitive. Nu se poate vâna oricum, oriunde și oricând. Vânătoarea la lup, porc mistreț, cerb sau vulpe e permisă doar în anumite perioade ale anului și pe teritorii bine definite. Și în Republica Populară Română există astfel de reglementări privitoare la vânătoare, însă cu excepția vânării omului care este permisă tot anul și pe tot teritoriul.

Aparatskis, oamenii sistemului comunist susțin că prinderea animalelor dăunătoare, precum șobolanii, este permisă în toate țările, pe parcursul întregului an, fără întreruperi. Indivizii pe care *Aparatskis* îi vânează pe teritoriul Republicii sunt și ei creaturi dăunătoare care trebuie exterminate. Sunt chiar mai dăunătoare decât șobolanii. Omul dăunător este vânat din motive de salubritate publică. Societatea comunistă este curată. Ea diferă de societatea occidentală unde orice individ circulă în libertate, necontrolat, propagând idei politice nesănătoase, microbi ideologici, bacterii estetice, economice și multe altele.

În centrul Bucureștilor, deci, se vânează oameni. În ciuda interdicției de circulație, pe strada Victoria intră un Cadillac lung, negru. Milițienii iau poziția de drepți și salută. E o limuzină oficială, condusă de un șofer în uniformă de *Aparatski*, cu mănuși albe. Cadillacul oficial are geamurile fumurii, dar se poate zări o femeie pe bancheta din spate. O siluetă foarte fină. Brunetă. Un cap foarte mic, acoperit de un păr lung.

Limuzina oficială se oprește în fața numărului 16, de pe strada Victoria. Este la o sută de metri de vechiul palat regal. Imobilul în fața căruia se oprește limuzina a fost construit de regele României pentru una din iubitele sale. În toate orașele lumii, cele mai frumoase clădiri au fost construite de regi sau împărați pentru favoritele lor.

Pe trotuar, în fața casei cu numărul 16 se află un jeep al miliției. Lângă el, un locotenent în ținută de luptă care vorbește la telefonul instalat lângă volan.

Doamna mignonă coboară din limuzina cu geamuri fumurii. Șoferul ține cu o mână portiera deschisă, iar cealaltă o duce la caschetă, înclinându-se. Cea care coboară din limuzină nu este o doamnă. Nici măcar o domnișoară. Este o fetiță, un copil în jur de zece ani. E îmbrăcată în albastru, cu pantofi și șosete albe.

Locotenentul de miliție care vorbește la telefon ia poziție de drepți și salută fetița.

Ofițerul roșește.

– Nu facem vânătoarea aici, tovarășă Dragomirna. Ni s-a dat o adresă greșită. Am ajuns la hotelul tovarășului Morcovescu. Nu e o greșeală acceptabilă. Cei care sunt căutați de miliție nu locuiesc în casa tovarășului Ministru al Afacerilor Externe. Dar sunt bucuroși de această greșeală. Am ocazia să vă văd de aproape pentru prima oară. V-am văzut de zeci de ori, dar numai pe scenă. Sunt unul din admiratorii dumneavoastră. Am admirat-o fervent și pe ilustra dumneavoastră mamă, regretata Marița Magdalena. Era fermecătoare. La fel și dumneavoastră. Și chiar o întreceți pe mama dumneavoastră pentru că dânsa nu era așa celebră la doisprezece ani.

– Nu am doisprezece ani, răspunde Dragomirna. Am doisprezece ani jumătate.

E ironică. Îl privește pe locotenent așa cum privește de pe scenă și spune:

– Vă întoarceți cu mâna goală deci, locotenente? Nu aveți noroc la vânătoare.

- Nu e vina mea, răspunde locotenentul. Nici un alt vânător nu s-ar fi descurcat mai bine.
- Sunteți prea sigur de dumneavoastră, locotenente, spune Dragomirna.
- Nu îl pot prinde pe numitul Traian Roman la numărul 16 pe strada Victoria pentru că el locuiește la numărul 116. Secretarul Securității a greșit un 1.
- Ce zăpăcită sunt! exclamă Dragomirna, ducându-și mâna dreaptă la frunte. Apoi explică: am uitat un pachet cu discuri în mașină, locotenente.

Ofițerul de miliție pune receptorul telefonului lângă volan și aleargă spre limuzina neagră cu geamuri fumurii. Dar nu mai ajunge. Șoferul i-a luat-o înainte și strigă:

- Nu e nici un pachet cu discuri pe bancheta din spate.
- Trebuie să-l fi uitat acasă, strigă Dragomirna. Erau discuri pentru fiica tovarășului Morcovescu. Și ea e dansatoare la Opera din București, dar e mult mai tână decât mine.
- Vreți să merg să vi le caut? întreabă șoferul.
- Nu le vei găsi, trebuie să merg eu însămi.

Dragomirna, care de la vârsta de patru ani trăiește pe scena Operei, face o piruetă și, salutându-l pe locotenentul de miliție ca la sfârșitul unui spectacol, intră în Cadillac.

Strada Victoria este cu sens unic, dar în ciuda acestui lucru, șoferul a întors mașina profitând de faptul că circulația era oricum închisă. Numărul mașinii este unul oficial care aparține președinției Republicii. Tatăl fetei este unul din importantele personaje ale aparatului comunist.